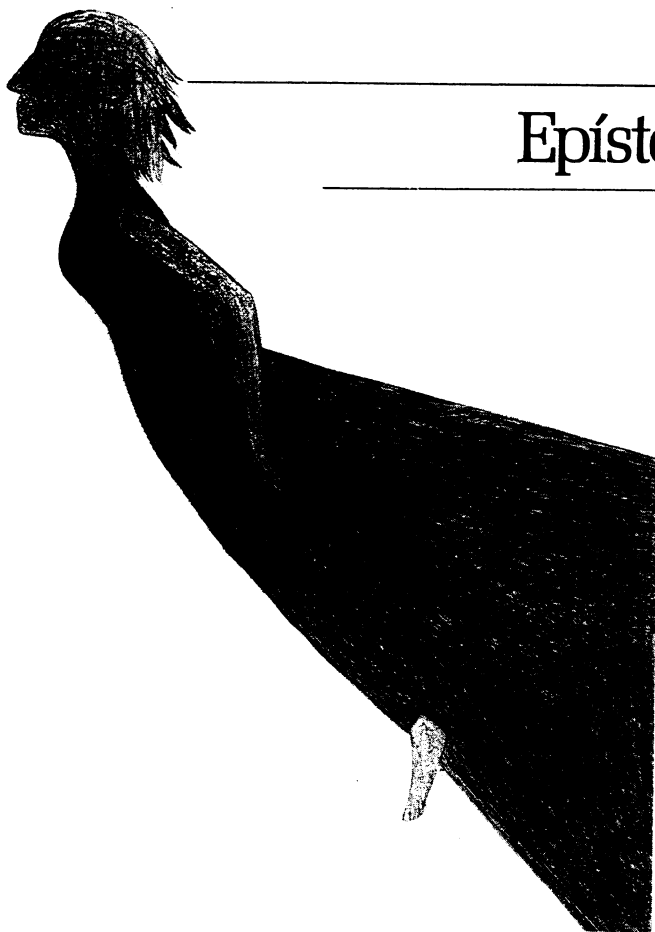

Epístola d'aimant riberenc

Dibuix: Carme Sangla.

Transcripció d'uns fragments de lletra trobats dins una ampolla, a la mar, entre Es Freu d'es Bots i la cala de Sa Boadella, prop la platja de Fenals, a Lloret de Mar (La Selva), l'agost del 1983.

A en Braulio i en Baena són endreçades la troballa i les il·lustracions.

(La primera de les citacions hi ha estat afegida per l'amanuense, i les altres dues precedeixen, a l'original manuscrit, els subsegüents trossos de missiva):

(...) la ressaga, desatesa, semblava allunyar-se i emmudir, i l'orella sentia venir d'allà d'enllà, entre el silenci, els sospirs vagorosos del mar immens i desert.

Joaquim Ruyra (a Pinya de Rosa)

Si has de tractar d'epístoles, posa-hi primera la salutació, en après l'exordi, terçament la narració, quartament la petició, quintament la conclusió.

Mestre Albertà de Bretanya (a Consells i Proverbis, en llatí l'any MCCXV, i en català en un còdex del XIV segle).

Fora d'aquí! Pastura el teu peu lluny de mi!

Sòfocles (a Àiax); traduïdo de Carles Riba.

Aimia: prou sé que sé que mots meus com aquests no t'han pas mai percutit enlloc. I amb raó.

Car tantost com m'esplaio amb tu la meua alegria és indefectiblement rellevada pel meu intrínsec marriment;

i, en aquest punt, com em passa quan et veig casualment, esclato en una mena de vagits i em tusto el front capmoix, per bé que revoltat.

Perquè el teu paper ha quedat enlaire i cal ara que la correlació de forces entre tu i jo giri cap a un equilibri dins el drama que continua en plena catàstrofe i que gradualment es va fent més avorrible al meu esguard, vist que patolles entre vulgaritats, puix que hi ha hagut en tu solament seny i actituds mancades de gest sobirà i per això sóc burxat per un despit i una humiliació insofribles: el teu posat me'ls evoca i m'hi situa persistentment, i per això també el meu és un mutisme ple de desdeny que pot esdevenir follia:

sóc capaç de sobtades fúries i quan els ulls em llampeguen vol dir que damunt el meu esperit hi ha un pes inaguantable:

a les hores amargades porto a la butxaca un memorial de greuges escrit sobre set pells de xai, i un llapis gros com una torre per afegir-hi ço que convingui, ja que, per dir-ho prosseguint l'afusellada a la riba d'una rústega comparança, vull ésser obstinat com el ruc que s'ha ficat en un camp i no se'n mou, a desgrat de les gínglades que li plouen, fins que s'ha atipat.

Endemés, sóc aculat per les meves pròpies raons i m'encastello d'aquesta manera en solemniais idees, de la meua vergonya per causa de les quals n'ets principal testimoni;

però sóc gegantí: passo als altres en molts quefers el cap i les espatlles; i els solcs del meu clatell, si bé no fan palesa una història patètica de grandeses i de desastre a la mesura heroica, prou que són el pòsit d'uns alts i baixos paradoxals que m'han pregona-ment empremtat.

A més, qualsevol eloqüència teua o gientorn teu m'apoca i esdernega el meu segons com infatigable delit que tinc a fer-ho tot una altra volta a tort, ara que l'anodina fi de les nostres misèries i baixeses fa que mai no hágim de pagar ja més cap conducta amb la gelosia que ens excitàvem antany, quan ràiem empantanegats en l'atracció de la llefiscosa dependència de la nostra relació, que és irrepel·tible.

Que és irrepel·tible perquè, entre altres factors, has errat foscament lluny de tu mateixa en la sensatesa, i sense gens de demència has caigut fins a esdevenir la inversió caricaturesca de l'autora d'una definida i atuidora venjança,

venjança de la qual no has sabut albirar l'acte equivoc que hauria hagut de perfer-la i d'engegar, a partir del puniment, el moviment tràgic que ens apartés de l'adotzenament,

ço que per sort em permetrà, ja de bell nou lúcid, de tornar a ésser aviat aviat jo mateix als meus ulls, un pic oblidades aïtantes gestes luctuoses i aïtantes crims estúpids.

Tota vegada, novament la salivella del vel del paladar i àdhuc el doll de les ploreres se t'han degut eixugar de sobte en rebre notícia meua i prest començaràs a dispensar altre cop delitoses queixalades per uns aïtals recels que veritablement escaurien més propis en un rebroll de bruiot que tot ho emmenés massa tost i amb aspres mans empestades per decisions del tot distintives de fementit bestiot dolent ja d'arribada; i, tot amb tot, bo i a mesura que, sempre ballant segons el so i tanmateix amb l'ai a

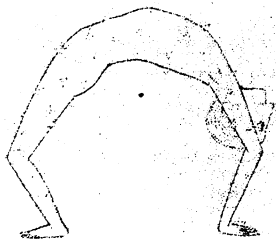
l'entrecuix, emmanllevis amb sofrimen treball alguns punxeguts records que se l'heuen entre si de la nostra extinta relac tota tu t'arrauliràs, i, de primer, nom podràs encercar de mirar de deixar d'ull, mes no hi pervindràs pas, ans se capitombaràs i ensutxiràs la meua imatge ca teu, ítem la desteixiràs valent-te d'una pinça dolorosa com si fos un tissú que t'hi movilitzés, anàlogament a com em pen que jo faré amb la idea que em vaig fer de t'alesho.

res que em titlaves de prosaic i encaprrada i capmoixa en resposta al meu esceticisme et col·locaves un fals nas ple de mocs amb el qual apuntaves cap a Déu t'englotint magnificències i escopint i von tant, en revenja, capritxositats i blasfèmi i assajant així mateix tombarelles i subterfugis junt amb alguns enganxades que per nien part a la teua febrosenca rebel·lió an menys buf que no pas tu per raó que e estaven assabentats de l'assumpte o codo yat pelut i mamussat i passat de temps cul-de-sac d'escac i mat i romandre desí flat per culpa d'arcaiques i arrossinad exeguesis o llagots o garleries amb molt i soroll de boixets i poques puntes i desenv lupades damunt els pulcres cobrellits d' també sortien embotornats els fonamen dels meus llambrecs vers el teu si m'it com un brau que tingués a les seves e tranyes el teu sexàs de dona d'estovad gatades peridores en ço que el fat et assignat sens que el seu rumb no l'aturi tan solament la fetilleria de l'apetència d teu lèmur, que d'antuvi es féu imperdon ble reu de l'angoixa que jo et trobi a enyor la que hom remou dins meu les nafres ca sades per la teua roïndat, tocadores que e tenen fet un sant Liàtzer des que pel te comport em va ésser hipotecat el meu fur c no fer bocades, llavors que tu, mentrestar amb els polsos coberts de verdet i degotar un humor marronós pels oronells, camin ves entotsolada i complexa i inextricab entre la multitud immensa on tothom accu tat per la rua-rua anava sense parlar clar ensenyar llurs cartes a la percaça d'una gu pira de grum d'estima nit rera nit i dia re dia amb els ulls girats per la dolor d'hav de fer sempre d'home o de dona de pal com tu mateixa llavors que ja no pogueru tramejar més

després de mesos i mesos dins aqu nínxol que fou ben segur niu de sargantan i de lluerts i conditio sine qua non p instal·lar-t'hi a tornar ta carn a la terra e deixar de viure a la fosca del replà de l'cala de casa teua, tota regirada, no pas teua ni l'escala, ans tu, de tant procurar e treure'n suc de la teua vida desgutturadi de no estar-te'n de res en aquell

forat o fossana certament i si més t'ag da on tu permanentment de trompis o si per terra com a resultat d'una ensopegad d'una empena i fent l'ullet allà entre c bosc i lluny d'osques i de neules em toca de valent el cor i la cosona i el teu cogn aritmíic i arrilladet se'm fonia a la boca líbitum i de seguida jo volia aleshor expressar amb el cinturó de subjectar

Dibuix: Carme Sanglas.

quotidians...

...en això i això i de mica en mica la seva glòria fins al zenit floriria i no altrament la florescència d'aquella florida únicament s'entrellucaria des de l'aixopluc del ràfec de la porta de cal aital gloriós i no pas a l'acme del firmament i adhuc per ventura enlloc o sí si l'esmentat esplet de debò s'acomplia i es desenvolupava fins que possem per cas l'endemà a ranvespre en el decurs d'un endemig entre relat i relat dels seus en corrés pertot la brama de la seva rotunda falsia de parlarre licenciat a furt, per què doncs poc seguirien des d'aquesta descoberta essent una exaltant epopeia les seves contalles farcides de mentides a grat de ningú, a despit de què la baixirria hi hauria continuat acudint en rebull per clissar un quant temps com el narrador matava cos per cos milers d'aparicions per ell inventades entre riallades sens fi ni compte de tots els presents, compresa tu, talment però que t'hi vas mostrant insòlitàment més curiosa que l'edat no t'ho duia en aclucar el teu ull malalt a fi i efecte que no se't buidés de bon de veres a causa de les llàgrimes de sang provocades per les sotragades del teu convulsiu riure prou ben engegat sense engruna de por i no tant sota cap mena de seny com endemés força excitada en deixar caure el retret que a ta fàisó feridora segons tu m'havies fet adonar que se m'havia arrosellat el melic i que aviat jo restaria abussellat si romania allà barrejat entre l'aterbolinada gentota enriolada; de què et ben dic ara que d'aixeixes rucades més m'estimo de pensar que no me'n recordo, car se m'n ha anat el sant al cel i tardarà una miqueta en baixar.

Perquè de cap de les maneres no haig de dependre per a res de res de tu ans a l'inrevés, tot i que segons com amb una llepaglands com tu hi rutllo amb molt de gust en mantenir-hi el magi intermitentment amarat i abatussat per la remor del viciós apetit que em despertes bo i accionant la teva trencada mà, que no contrastant va donant carpetada a sentències de mestretites i a

cançoneries i nyiqui-nyacs atziats per tota aquesta maror reprimida. Maror reprimida i oculta ensems que desfogada i per tant manifesta i que ens encercla juntament amb tantes èteries conjectures apocalíptiques o pel cap baix metafísiques que tant a tu com a mi ens fan trontollar l'enteniment així que ens veiem l'ànima a contraclaror per raó d'alguna entravessada conjuntura que ens pot fer treure el ventre de pena, si més no quan grimpen ençà i enllà i al cap del carrer concloem amb èmfasi que ni sense voler ni un borrall de res no s'ha desenterbolit i que per això tot va a la bixorra, més que més tot al llarg de les hores en què no parem de perorar a patolls a l'entorn dels dies durant els quals estirem indecisos més el braç que la mània en suportar la malaureança d'haver d'aguantar la testa entre dos llustres i a l'encaic de musiquerries mentre tenim el cul empenyorat per mor de l'afforament continu, i arreu arreu, de llombrígoles per lligar. I tot per motius d'atziares i sols albirats destrets o terrabastalls suposadament esbalidors i que ens han gicat tots dos embadalits i atordits. I sense foc ni llum ni brasa ni fum per sempre més, precisament en ésser ja a punt de finir la nostra deplorable història privada i així com així lentament s'extingeixi el nostre ballar-la magra i de corcoll, ens esclouria fatigosament la parpella d'un ull que no hagués pogut fer mai ni la viuviu pel malfat d'haver estat incapaç de fitar cap de les deus o pretextes dels punts nodals de només alguns dels desconcertants i apegalosos enrenous i aguianeixos de les lleghendes o difícils agafalls o aleatoris vespers de la foresteralla i que són de la foresteralla i que són aleatoris vespers o difícils agafalls que són simplement barrets de rialles.

Que són simplement barrets de rialles tant per als vilatans com per als homes de fires i mercats com per a la càfila dels corcècs i dels rierals on s'hi troben els únics que potser mai no cerquen gens ni gota cap aclariment de res ni tampoc cap de les aparentment serenes reflexions estimulades a la nostra per l'anhel de veure el cel obert

per al resultat d'una impracticable anàlisi una mica mica seriosa i que no hi ha bufanívols que tingui gosar de posar-hi el cascavell bo i cordant-se bé les calces per a tal objectiu i agafant pit alhora a fi de mamprendre afers com els que a nosaltres dos

ens fan treure el cap l'endemà passat l'altre d'abans d'ahir mateix en vuit per tal de fugir-hi de pressa i corrents i per a de cap i de nou i amb quatre crits llançar-nos negres com sutge envers la rauxa primitiva i anàrquica on a vegades i a glòpades carreguem ara tu i ara jo estopenques i sucoses metàfores aparentment esotèriques i sardòniques i onanistes i recitades sia amb àtona mansuetud sia amb apassionament totalment immotivat i semblant al neguit d'anar al llit com les gallines

o amb l'ansietat de contar coses de marina a l'antigor

i ben burxades per una vulgues no vulgues permanentment frisança sistemàticament i estira i arronsa a cada instant exaltadament engallardida pel teu esquerpi clericaloide esquenall ossut i magristó i solcat de fondes arrugues que quan més se't noten és quan fas teatre i gests infrumhams que amb tot i que resulten grollers irradian una certa esplendor provocativa i enardida a voltes per les teves natges més blanques que la paret i que en els qui et miren originen adesiara una rebulla interna acompanyada de desarticulats esgarips escatològics, majorment si, seca com ets com una quilla, t'ajups entre dues llums a l'igual d'una indecent bufada de boca torta que entregirada menysprea la mesura après d'haver ultrapassat tots els límits i proporcions a través de caparrades ronques i estripades de meuca impotent i acorralada i amb paor de dir tres fàstics a qualque llepacrestes estret de pit i que freqüentment fora el més bleda i mel·lifluf dels fatxendes que a la ucronica pocavergonya set-ciències a la qui et comparel li fixarien:

topans inspirats en asseveracions formulades a partir de teòretiques compilacions de manicomials dades de donar-se una patacada per tal com fruturarien de fonament i vindria d'un fil que no fos problema d'atac de feridura el fet que s'esdevingués urgent de veure com i mitjançant què hom podria saber on seria la mar i la muntanya i la casa i el carrer i els jorns de cada dia i els de festa i les abraçades i els besets repartits bo i recorrent cares tot font ois i esgalidins a rodolons i espifant-la a empentes brusques i a trompades franques i fiant-se un hom intercadament ben endins del teu que diguéssim codony vellut com en un mig de la nit en què ambdós no ens vam acomiadar de tan endormiscats com estàvem amb aquell nostre mirar que enfosquia l'aire i amb els peus a la galleda i la pensa a tot córrer i aneu a saber en quins i quants esparsos camins divaricats de bon començ i disposats com per anar a morir en re bé que

a la llarga convergents o entrecruats o l'un damunt de l'altre com tu i jo quan en una entrada de foc pantalejant i esbufegàvem per la sorra davant un crapulós concoriment de consolsos garratibats

garratibats que, adés aci adés allà, omplien com un bot i dia a nit qualsevol lloc públic, i els quals disbauxats, conforme a informacions no confirmades, hi anaven a patir i, nogensmenys, hi compareixien, a l'atzar i arrossegats per una força cega, quasi tel·lúrica, en una cascada de massosisme obnubilat pels furors uterins i fúries fàl·liques que condicionen tot el nostre anar fent i tirant individual i col·lectiu de la color de la merda líquida de la saga dels podrits, un combragar incessant amb rodes de moli, un constant aixafar-nos la guitarrà enmig d'un no parar de pintar-nos la pestanya per trobar-nos en tombar la cantonada que no hi ha res a pèl, que en sabem déu n'hi do, de llafi, però que ens desconeixem la mida dels mostatxos.

Sí: cada casa és un món, cada vesprada s'atarden al cafè fins a les dotze i qualsevulla influència té el seu preceptor.

(L'epístola és anònima, no té cap referència temporal, i tampoc no hi consta el nom de la destinatària).

Carles H. Mor

Il·lustracions: Rosa Rabassa i Carme Sanglas

Dibuix: Rosa Rabassa.

pantalons a la mà que deia amén a tot i que cremat com anava per tu tenia per bé la meua situació de llàstima abraçada pel teu desconhort passat per aigua i que em duia a ballar collonades amb la melodia que interpretaven els rentacares a tu enganxats i que tornaven de tot i que vivien i francament ens feien viure a tu i a mi en règim de becaina permanent

defembre cap per cap i sense que no se m'escapés res però continuament pelat com una geneta i amb aire de fer un dol em pesava la vida i sabia que no pagava la pena de prendre's a la valenta el fet que tot just em posava amb una certa viror a arregar el món i la bola, valga'm Déu!, tu a recer de la foscuria i molt breument tot posant fil a l'agulla m'insinuessa, valga'm Déu de Déu, l'ombra delectable del teu pubis carnut obscuro i triangular o em deixaves veure i tot seguit em feien gíria les cames quan et rentaves el cap o a jorns a les hores en punt, ai ma mare al cel sia!, les teves mames d'aspecte canviant car hi havia dies i moments en què es veien rodones i túrgides o com inflades de tan plenes i n'hi havia d'altres que pareixien peres llimoneres o formatges gallecs,

o bé amb una posa un xic tibada co és situada a mig aire dels fums i de la modestia em mostraves qualsevol altre esquer dels més enlluernadors per a mi. I a l'acte fora de polleguera i sense entendre ben res jo tirava canostrà per la finestra espentejat per un atac d'exaltament. I de més a més tampoc no puc pas capir com t'ho feies quan entre caducs cadufis i catúfols i això sí jugant a fet a l'hora de gitar-se t'exhibies amunt i avall del corredor estriant-te suara de bocadents ara de sobines i adés aixecant-te tot fent monades de cantó i de puntetes i de moltes altres maneres que em recordaven si no el coit o còpula o acoblament o ajuntament carnal de la dona amb l'home o de l'home amb l'home o de la dona amb la dona o de l'home o la dona amb qualque bèstia i etcètera sí que les teves positures positures les teves sí que em portaven a recrear en mente els bruels de plaer que jo hauria llançat si m'hagués pogut pogut m'hagués sí bruels de plaer que jo hauria hauria llançat si m'hagués pogut tirar sobre teu per desalenar-me fins a no poder-hi fer més. I què hi havia de fer si encara per damunt de tot: em resultava absolutament incompreensible la poc gràcil i no gens prima ni delicada ardència dels teus llavis molsuts i dels teus mugrons inflamats així com dels llamencs pèls de la part inferior de ton ventre inaconseguible: allà on el temps de rebemori i de tenebres mai no es desbordava ja que sols el meu dit gros dit hi penetrava i a voltes només el menuell: dit sigui açò darrer tot passant i en tant que ambigu testimoniatge del teu voluble vist-i-plau per deixar-te fer pessigolles a la ribera del cau i al seu dedins, i dit quedí així dit com un capítol més de la present explanació pel que fa al nostre tracte dels anys de la picor, és a dir, com una glossa dels nostres flamants amors que ben bé pot ésser que resulti a la fi una plata d'arròs bullit que a sobre acabi fent llufa de tant anar de naps a cols i d'amansir la fam a posar-me el pastís a la ferramenta per tal d'enretirar-me'l tu cop seguit i tot sens tenir jo cor de mirar-te a la cara de resultes de l'enfarfoll de llarga mà que ens atribuïa tots dos i ens fa caure l'esguard de vergonya puix que és igual igual a si se'n fes fer de cos incontingudament pertot arreu com ara els nostres concitadans, que a la impensada han buidat el got i el pap fins a l'escorrim, sí:

la gent d'ordre van com si haguessin ejaculat plegats a cuita-corrents i allargassats idènticament a si en comú fossin arribats a esclafit de mort força morbosament enfosquits pel patiment inherent a la nostra sobtada decadència en tant que poble, i per consegüent, a les envistes de tal situació de declivi comunitari vers el fatal oàs irretrieable dels nostres tradicionals terminals